

[Poul Møller.]

henvendelse til udvalget; om noget sådant ved udvalgsformanden jo ingenting. Det nytter ikke noget, at vi forhandler om forretningsordenen og om, hvordan vi skal lægge udvalgsarbejdet til rette, når man så kommer og siger, at medlemmerne provokerer henvendelser til udvalget. Men selv om medlemmerne provokerede sådanne henvendelser, er der i og for sig ikke noget ulovligt i det, ikke engang noget udemokratisk eller noget anstødeligt. Det er fuldstændig rimeligt, at medlemmerne, hvis de ved, at de ved henvendelse udefra fra en eller anden kreds kan få støtte til de interesser, de vil arbejde for i udvalget, gør de pågældende opmærksom på, at de har en interesse i dette lovgivningsanliggende, som de bør varetage. Her drejer det sig jo om et lovgivningsanliggende, som den pågældende organisation havde overset, og hvori den havde interesser at varetage — interesser, som den måske kunne håbe på det kunne lykkes mellem første og anden behandling at få varetaget gennem en ændring ad almindelig parlamentarisk vej, f. eks. ved den afstemning, der fandt sted ved anden behandling. Såfremt venstres og de konservatives mindretalsændringsforslag var blevet vedtaget ved anden behandling, havde netop denne organisations interesser været varetaget; men vore ændringsforslag blev stemt ned, og i stedet for blev flertallets forslag gennemført. Derved kom de pågældende altså i den situation, at de kunne se, at man nu ikke ad normal parlamentarisk vej, men kun ved henvendelse til udvalget, kunne få ændret den pågældende bestemmelse. Derfor ønskede de at benytte den vej, som forretningsordenen giver mulighed for gennem den bestemmelse, som det ærede medlem hr. Foged har citeret. Jeg vil mene, at principielt må udvalgsformanden erkende og bør erkende, at hans fremgangsmåde i denne sag kun kan være ganske ekstraordinær, at det ikke er noget, som er i overensstemmelse med forretningsordenens bogstav og ånd; udvalgsformanden burde have udskudt forhandlingerne, for at denne deputation kunne blive modtaget. Noget andet er, at udvalgsformanden kan sige, at han har gjort det, og at flertallet støtter ham deri — det må blive på flertallets og udvalgsformandens ansvar; men udvalgsformanden kan ikke

sige, at det er i overensstemmelse med bogstav og ånd i den forretningsorden, som er vedtaget, for den går ud på, at der bliver mulighed for, at deputationer kan henvende sig. Udvalgsformanden vidste, at der ikke var mulighed for modtagelse af denne deputation, fordi vi gik op til udvalgsmøde umiddelbart efter afstemningen ved anden behandling, således at en deputation ikke havde tid til at henvende sig til sekretariatet.

Jeg vil derfor mene, at i denne sag har det ærede medlem hr. Foged ret, og at her kunne udvalgsformanden have båret sig mere diplomatisk ad. Der kunne ikke være sket noget for de skattelignende myndigheder ved, at vi ventede med at vedtage dette lovforslag til på tirsdag, og udvalgsmanden burde derfor i hvert fald ikke have forsvaret sig ved at føje insinuationer til det fejlgreb, han har foretaget.

Holger Eriksen: Jeg giver det ærede medlem hr. Poul Møller ret i, at der ikke er noget som helst ulovligt i, at udvalgsmedlemmer søger at provokere deputationer frem, aldeles ikke; men det ville være hensigtsmæssigt, om sådanne medlemmer gør det på et tidligere tidspunkt. Når man venter, til tiden er forbi, så er det ikke den pågældende deputation, der har sovet, så må det være vedkommende medlem selv, der har sovet og ikke fået denne deputation anmeldt i tide.

I øvrigt jeg gerne spørge det ærede medlem hr. Poul Møller, om det ærede medlem virkelig mener, at man, hver gang der kommer en og siger, at det er muligt, der kommer en deputation og spørger, om vi ikke skal tage udsættelse, da skal udsætte udvalgsarbejdet, når det er en lov, der haster meget. Jeg kan ikke se nogen grænse for, hvornår man så kan erklære et udvalgsarbejde for afsluttet.

(Kort bemærkning).

Foged: Jeg har ikke provokeret nogen til at henvende sig til udvalget. Jeg var vidende om, at en sådan henvendelse var påtænkt, fordi Husmandsforeningerne havde sagt til mig, at de formodede, de kunne få foretræde mellem anden og tredje behandling. Det kunne de altså ikke, fordi udvalgets